

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

SARAH
MALLORY

*Dama
su vealium*

2015 Nr. 2

Knygute.lt

Sarah Mallory
(Sara Malori)

DAMA SU VUALIU

Romanas

Versta iš Sarah Mallory, Lady Beneath the Veil,
2014

© Sarah Mallory, 2014

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti. Bet koks
panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar mirusius, yra
visiškai atsitiktinis.

© Miglė Puzarienė, vertimas iš anglų kalbos, 2015

© Elena Lamsodytė, dizainas, 2015

© HQN, viršelio nuotrauka

© „Svajonių knygos“, 2015

ISBN 978-609-406-908-6

Elektroninę versiją parengė Knygute.lt, 2015

Pirmas skyrius

-Ką Dievas sujungė, žmogus teneišskiria!

Žodžiai nuskambėjo nedidelėje bažnytelėje, aidu atsiliepė nuo sienų. Gideonas Alburis nusišypsojo šalia stovinčiai figūrai su neperregimu vualiu. Tegul bus palaiminta, ji mergaitišką drovumą pakėlė į naujas aukštumas!

Galbūt tikisi, kad taip jį uždegs, tačiau jai ir nuogai tai puikiausiai pavyktų. Toks geidulingas kūnas, auksinės garbanos ir rugiagėlių spalvos akys – neeilinė gražuolė. Ir tie žvilgsniai iš po tankių blakstienų, kūniškus malonumus žadančios mėlynos akys – vyro kūnas įsitempė iš nekantrumo. Pagaliau jis galės nevaržomai mėgautis visais jos apvalumais!

Nepasakysi, kad gražuolė didžiavosi savo grožiu. Juk ji, galų gale, dama – tiesą sakant, Martlšamo grafo pusseserė.

Be savo tėvo sutikimo jis net nebūtų galėjęs pagalvoti apie vedybas. Kad ir koks pasileidęs, lordo Rotamo nuomone, jis buvo, taip žemai dar nesmuko, kad vestų ne savo luomo merginą. Bet, o Dieve, Gideonas nebuvo matęs tokios tobulos ir taip puikiai išauklėtos jaunos moters. Ji leido vyrui pamatyti dailias kulkšnis,

ranka apkabinti liauną liemenį, o putlios sniego baltumo krūtys taip ir prašėsi pabučiuojamos. Dievaži, vos apie tai pagalvojus jam pasidarė sunku susikaupti ir galvoti apie vestuvių ceremoniją. Metrikų knygoje Gideonas nerūpestingai suraitė savo pavardę ir stebėjo, kaip nuotaka šalia rašo savąją. Įtarė, kad tas prakeiktas vualis jai trukdo matyti, nes plunksną laikanti ranka virpėjo. Liudininkas Martlšamas pasirašė įmantriai, jis plačiai šypsojosi.

- Na, štai, baigta.

- Taigi, - Gideonas Alburis nusišypsojo savo nuotakai. - Manau, dabar jau galime apsieiti be šito.

Jis siekė vualio, bet nuotaka pirštinėta ranka jį sulaukė.

- Dar ne, - sukuždėjo ji.

Jaunikis nusijuokė:

- Būk atsargi, mano meile, imsiu galvoti, kad vedžiau kokią davatką!

Tikėjosi išgirsias tą nuostabų kimų juoką, tačiau nuotaka tylėjo, tik padėjo pirštus jam ant rankos ir leidosi vedama link durų.

Iš akmeninio pastato prietemos išėjus į lauką, pavasario saulės spinduliai beveik apaki-

no. Jis sustojo ir vėl atsigręžė į nuotaką.

- O dabar, ponio Padorioji, leisk man tave pabučiuoti... Gerasis Dieve!

Jis žengė atbulas ir iš siaubo išplėtęs akis žiūrėjo į visiškai nepažįstamą veidą.

Antras skyrius

Dominika stovėjo tylėdama ir žiūrėjo į suk-rėstą savo sutuoktinio veidą. Matė jame viską, ko ir tikėjosi: siaubą, pasibjaurėjimą, šleikštulį. Numanė, kaip jis jausis, kai apgavystė bus atskleista. Vyras perbraukė pirštais savo tam-sius kaštoninius plaukus, suvėlė nepriekaiš-tingą šukuoseną. Nuaidėjo žiaurus Makso juo-kas.

- Prigavau tave, Alburi!

- Nesuprantu, juk tavo pusseserė...

- Ji ir yra mano pusseserė.

Maksas suprunkštė. Dominikai suspaudė širdį dėl priešais stovinčio vyro. Jis atrodė pritrenk-tas.

O kaip kitaip? Vietoje gražuolės gundančios blondinės, kurią mergino pastarusius du mė-nesius, jis vedė niekada nematytą miniatiūrinę

brunetę.

- Kas nors atsitiko? - vikaras žvalgėsi nuo vieno į kitą, paskui susirūpinusias akis įsmeigė į Maksą. - Lorde Martlšamai?

- Ne, ne, viskas gerai, - tebesijuokė Maksas.

-

Jaunikis tik susijaudinęs dėl didingos ceremonijos, ir viskas, - jis ėmė vestis iš bažnyčios svečius. - Eime, paskubėkime visi, kariatos jau laukia.

- Minutėlę! - vyras šalia jos nesujudėjo, tik nusikratė jos ranką nuo savosios. - Kur Dominika?

- Lorde Alburi, negi dar nesupratote? Jūs ir vedėte Dominiką! - Maksas jį stumtelėjo. - Eime, vyruti, nebeaikčiok čia atsistojęs. Grįžkime į abatiją.

- Prašau, - Dominikai pavyko priversti balso stygas dirbti. - Ten viską galėsime paaiškinti.

Susiraukęs jis sugriebė nuotakos ranką ir nukubėjo prie vartų. Kad spėtų kartu, Dominikai beveik teko bėgti. Kaip įprasta per vestuves, prie tako stovėjo sveikintojai, kurie ant karieton skubančių jaunavedžių bėrė ryžius. Takas buvo papuoštas kaspinais, ant karietos durelių ryškiai spindėjo Martlšamo herbas.

Jaunikis be jokių ceremonijų įgrūdo Dominiką į karietą, įlipo iš paskos ir dūrelės už jų užsi-trenkė. Lange pasirodė išsišiepęs Makso vei-das.

- O dabar, Gideonai, pasistenk patenkinti sa-vo aistras iki vedybinių pusryčių. Kelionė iki abatijos gana ilga - užteks laiko kaip reikiant pakedenti žmonikę. Aš žinau, esu išbandęs!

Pažeminta Dominika užsimerkė. Karieta pa-judėjo lydima gergždžiančio kvatojimo.

- Tai čia dar viena Makso išdaiga?

Dominika pažvelgė į Gideoną. Jo balsas buvo ramus, bet šviesiai rudose akyse žibėjo pavo-jingos kibirkštys. Ji pagalvojo, kad vyras galėtų pasamdyti žudiką. Sunkiai nurijo baimę.

- Taip.

- Ir abatijoje visi apie pokštą žinojo?

- Išskyrus tave ir... mano motiną.

- Maksas sakė, kad ji prastai jaučiasi, todėl ceremonijoje dalyvauti negalės.

Dominika nuleido galvą.

- Ji nežino. Mama joku būdu nebūtų pritarusi tokiai suktybei.

- Įtariu, kad moteris, kurią pažinojau kaip Dominiką, šiam vaidmeniui buvo tik pasamdy-ta?

Ji linktelėjo.

- Aktorė. Agnesė Benet.

- Velniškai gera aktorė. Apkvailino mane, atrodė tikra dama. O tu... - jis perkreipė lūpas. - Gal tu ir esi Makso pusseserė, bet tikrai ne dama, jei leidaisi į tokius pokštus.

Dominika pasijuto gavusi antausį. Jei būtų daugiau laiko, ji sugebėtų paaiškinti, kodėl turėjo pritarti Makso sumanymui, bet jie jau beveik atvažiavo į abatiją. Ji tylėdama laukė, kol karieta sustojo ir livrėja pasipuošęs liokajus atidarė dureles. Jos kompanionas iššoko pirmas ir perdėtai mandagiai ištiesė jai ranką.

- Na, madam, ar eisime vestuvių pusryčių?

Prišlėgta Dominika nusekė paskui jaunikį į namą.

- O dabar gal pagaliau paaiškinsi man, kas čia, po velnių, dedasi?

Gideonas dairėsi į pietų salėje susirinkusius žmones. Tarnai paleisti, likę tik maždaug dvidešimt svečių, kurie sukinėjosi po lordo Martlšamo namus pastaruosius du mėnesius - žinoma, išskyrus gražuolę blondinę. Tą merginą jis laikė Martlšamo pussesere. Jos vietą užėmė blankus šešėlis, moteris, kuri dabar buvo jo

žmona.

Visi stovėjo aplinkui nekreipdami dėmesio į elegantišką šventinį pietų stalą, spindintį sidabru ir krištolu, paruoštą vestuvių pusryčiams. Gideonas akimis naršė po būrį žmonių, tačiau nė vienas nepakėlė akių.

- Paprasčiausias pokštas, seni, - tarė Maksas, kuris prie bufeto iš grafino į taurę pylėsi brendžio.

- Tik ne toks, kokius mėgstu! - atkirto Gideonas.

Tebesišypsodamas Maksas pasisuko į jį.

- Nemėgsti? Keista, maniau, kad tau patiks, turint omenyje, kas atsitiko praėjusiais metais Kovent Gardene.

- A... - lėtai linktelėjo Gideonas, - ... štai kas. Atkeršijai, kad tiesiai iš po nosies nušvilpiau dieviškąją Dianą!

Jis viską prisiminė. Koks tuzinas jų, girtų puošėivių, susigrūdo į persirengimo kambarius po vaidinimo. Maksas mergino dailią operos šokėją, bet iš reikšmingų šypsenu ir kviečiančių juodai apvedžiotų akių Gideonas matė, kad mergina mielai atsiduotų daugiau pasiūliusiam.

- Po šimts velnių, Alburi, išsisas savaites

vargau, o kai tik ėmė atrodyti, kad ji mano rankose, tu leidai sau daryti, ką nori!

Gideonas juto, kaip kyla pyktis. Tarp varžytuvių dėl palaido sijono ir apgaulingų vedybų didžiulis skirtumas!

- Ir vien dėl to, kad aš tą kartą laimėjau, tu užvirei visą šią šaradą?

- Na, taip, bet mieliau vadinčiau tai *tinklu*, - atšovė Maksas gurkšnodamas brendį. - Pasamdžiau Agnesę Benet suvaidinti mano pusėsėrę, ir tu įsimylėjai - tiesą sakant, visai galvą pametei. Man beliko įtikinti tave jai pasipiršti. Žinoma, padėjo ir tai, kad kentėjai dėl per Kalėdas išgirstų tėvo priekaištų, siekei bet kokios progos jam atkeršyti.

To Gideonas paneigti negalėjo. Jis puikiai prisiminė paskutinį karingą susitikimą su savo tėvu. Jiedu ginčijosi dėl ištikimybės. Jei atvirai, Gideonui jau buvo pabodęs Maksas ir jo nesibaigiančios išdaigos bei gudrybės, bet vis tiek nepatiko, kad tėvas kritikuoja jo draugus. Jis prarado savitvardą ir pareiškė darysias ką tik panorėjęs. Prisiminė, kaip išdūmė iš namų rėkdamas: *Draugausiu su kuo panorėsiu, darysiu ką užsimanęs ir vesiu ką tik norėsiu!*

Kaip neprotingai pasielgė visą incidentą at-

skleidęs Martlšamui!

Grafas kalbėjo toliau:

- Juk žinėjai, kad veddamas mano pusseserę įsiutinsi tėvą. Labai paranku, žinoma, kad ji tokia gražuolė. Tipiška Anglijos rožė.

- Nekantravai nusitempti ją į lovą, ar ne? - riktelėjo vienas iš Makso bičiulių, dabita atsi-kišusiais dantimis, vardu Viljamsas.

Gerasis Dieve, Gideonas svarstė, kodėl iki šiol nepastebėjo, kokia bjauri šio niekšelio šypsena! Maksas pripylė antrą taurę brendžio ir ištiesė jam.

- O tada tu pasakei, kad jokių būdu nevestum prancūzės.

- Na, ir kas? - sustingo Gideonas.

Maksas nusišiepė plačiau.

- Taip jau atsitiko, kad mano pusseserė tikra prancūzė. Juk taip, mieloji?

Mergina nieko neatsakė, tik vos linktelėjo galva. Gideonas prisimerkė.

- Reynolds - angliška pavardė. O tu man sakei, kad vardas Dominika - sena šeimos tradicija.

- Dabar prisipažįstu, kad suklaidinau tave. Dominikos vardas tikrai šeimos tradicija, tačiau jos prancūziškųjų protėvių, ne mano, -

Maksas bjauriai nusiviepė. – Mano brangus Gideonai, tau derėjo atidžiau žiūrėti į bažnyčios knygą prieš pasirašant. Būtum pamatęs, kad jos tėvo pavardė Reno, o ne Reynoldsas. Džeromas Reno, vyno pirklys iš Monpeljė. Grynakraujis prancūzas, be to, dar ir žirondistas.

– Ką?

Gideonas taip nustebo, kad užmiršo tariamą šaltakraujišką išdidumą. Šviesiai mėlynose Makso akyse blizgėjo pagiežingas pergalės triumfas.

– O taip, – tyliai tarė jis. – Tu prisiekei, kad visi prancūzai tavo priešai, argi ne? Koks poetiškas teisingumas – vedei prancūzė.

Gideonas galvoje šmėkštelėjo paskutinio karšto ginčo su tėvu nuotrupos.

– Martlšamas – blogos reputacijos žmogus, – aiškino vikontas. – Draugus tau derėtų rinktis atidžiau.

Gideonas tuomet supyko ant tėvo, tačiau dabar jo žodžių teisingumas prislėgė visu sveriu.

Viljamsas garsiai nusikvatojo:

– Geras pokštas. Tu puikiai ir visiškai apgautas, Alburi! Pametei galvą dėl Makso artistės,

kā? Jis šī rytā jas slapta sukeitē. Net batus aukštāis kulnāis nupirko, kad nepastebētum, jog nuotaka žemesnē už tavo numylētājā Agnesē.

Viljamsas kyštelējo sidabru puoštā lazdele po nuotakos sijonu, bet mergina išsisuko nuo jo iš gēdos degančiais skruostāis. Kiti su-prunkštē, o Gideonas tyliāi nusikeikē. Kaip jū vaikiški juokeliai jam kažkada galējo atrodyti linksmi?

Jis įsiutęs režē:

- Čia jau nebe pokštai, Martišamai. Šī kartā tu žaidi su žmonių likimāis.

Maksas gūžtelējo.

- Mums visiems velniškai juokinga, senas drauge, - jis ištiesē taurę. - Štai. Pripažink, kad mes tave puikiai pričiupome. Leisk mums pasimėgauti vestuvių *déjeuner*¹, o paskui pakviesiu vikarą ir savo advokatā iš kaimo, ir vedības anuliuosime. Juk galų gale turime pakankamai liudininkų, kad buvai apgautas.

Gideonas paėmē taurę brendžio ir gurkštelējo. Visi aplinkui šaipēsī, tik ne nuotaka....

¹ Vestuvių pietūs (*pranc.*) (čia ir toliau - vert. pasta-bos).